

Sygn. akt XI W 3962/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Paulina Adamska, Karolina Szczęsna

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 13 lutego 2018 roku, 28 marca 2018 roku w W.

sprawy przeciwko **M. S.**

córcie C. i H.

urodzonej dnia (...) w B.

obwinionej o to, że:

w dniu 04.01.2017 roku około godz. 09:20 w W. na drodze publicznej w rejonie skrzyżowania Al. (...) z ul. (...), naruszyła zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 Pord, w ten sposób, że kierując samochodem marki F. o nr. rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany kierunku jazdy, w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z samochodem marki M. o nr. rej. (...), uszkadzając go,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w związku z art. 22 ust. 1 Pord Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 r., poz. 128, z późn. zmianami),

I. obwinioną M. S. uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu;

II. płytę CD ujętą w wykazie na k. 36 pozostawia w aktach sprawy;

III. na podstawie art. 230 § 2 kpk w zw. z art. 44 § 5 kpw zwraca pokrzywdzonemu R. S. (1) pendrive ujęty w wykazie na k. 35;

IV. na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 kpw określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 3962/17

UZASADNIENIE

M. S. została obwiniona o to, że w dniu 04.01.2017 roku około godz. 09:20 w W. na drodze publicznej w rejonie skrzyżowania Al. (...) z ul. (...), naruszyła zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 Pord, w ten sposób, że kierując samochodem marki F. o nr. rej. (...), nie zachowała szczególnej ostrożności podczas zmiany kierunku jazdy, w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z samochodem marki M. o nr. rej. (...), uszkadzając go, to jest o czyn z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 stycznia 2017 roku obwiniona M. S. poruszała się samochodem marki F. o nr. rej. (...) lewym skrajnym pasem ruchu Alei (...), przeznaczonym do skrętu w lewo w ulicę (...). W tym samym czasie kierujący taksówką marki M. o nr. rej. (...) R. S. (2) poruszał się lewym pasem ruchu przeznaczonym do jazdy na wprost, który przylegał do pasa ruchu, którym poruszała się obwiniona. Pasażerem taksówki był F. S..

W tym czasie na skrzyżowaniu Alei (...) z ulicą (...) wykonywane były prace modernizacyjne i związku z tym zmieniona była organizacja ruchu. Obwiniona poruszała się swoim pasem ruchu, trzymając się krawędzi jezdni, gdyż zamierzała skręcić w ul. (...) w kierunku (...). Kierujący pojazdem M. poruszał się również ciągle swoim pasem ruchu – trzecim pasem ruchu, licząc od prawej strony. Po dojechaniu do przedmiotowego skrzyżowania i po przejechaniu przejścia dla pieszych doszło do zderzenia pojazdów marki F. i M., pomimo utrzymywania właściwego toru jazdy przez oba pojazdy. Pojazd prowadzony przez obwinioną uderzył prawym przednim błotnikiem w lewy bok M..

Przyczyną kolizji było błędne - dezorientujące oznakowanie poziomymi znakami drogowymi na miejscu zaistnienia przedmiotowego zdarzenia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

1. wyjaśnienia obwinionej M. S.: k. 80, 81, 82,
1. częściowo zeznania świadka R. S. (1): k. 18, 81, 82,
2. częściowo zeznania świadka F. S.: k. 14, 81,
3. oględziny materiału filmowego i zdjęciowego: k. 81,
4. pismo ZDM z planem organizacji ruchu: k. 88-89,
5. opinię biegłego: k. 95-129,
6. notatkę urzędową: k. 1-2,
7. szkic: k. 3,
8. protokoły oględzin: k. 6, 7.

Obwiniona M. S. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że cały czas poruszała się skrajnym lewym pasem, chcąc skręcić z Al. (...) w lewo w ulicę (...). Wskazała, że w miejscu przedmiotowego zdarzenia występowało niewłaściwe oznakowanie poziomymi znakami drogowymi. Każdy z pasów ruchu miał być przesunięty o połowę w jedną stronę. Nie występowało również oznaczenie poziomymi znakami drogowymi w kolorze żółtym. Ponadto twierdziła, że poruszała się bardzo wolno, z uwagi na pracujących na poboczu ludzi. Obwiniona wskazywała również na trzeciego kierowcę poruszającego się pojazdem marki C., który poruszał się pasem ruchu, którym powinien jechać pojazd marki M., przez co kierujący pojazdem M. najechał na pojazd obwinionej.

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do przypisania obwinionej popełnienia zarzucanego mu czynu.

Na wstępie wskazać należy, iż w toku przewodu sądowego wyłoniły się dwie różne wersje przebiegu przedmiotowego zdarzenia. Pokrzywdzony R. S. (2) oraz świadek F. S. twierdzili, że obwiniona zaczęła wjeżdżać na pas ruchu, którym poruszał się pokrzywdzony, omijając przy tym pachołki oraz pracujących przy drodze ludzi. Ponadto zdaniem pokrzywdzonego granice pasów ruchu wyznaczone przed przejściem dla pieszych nie były kontynuacją pasów ruchu za przejściem dla pieszych.

Obwiniona wyjaśniała odmiennie, wskazując że poruszała się cały czas prawidłowym torem ruchu, przeznaczonym do skrętu w lewo, natomiast do kolizji doszło z uwagi na błędne oznakowanie drogi, a także zachowanie niezidentyfikowanego samochodu typu V., który błędnie zinterpretował przebieg swojego pasa ruchu.

Wersja obwinionej zasługuje zdaniem Sądu na obdarzenie jej walorem wiarygodności. Znajduje potwierdzenie we wnioskach opinii biegłego do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych. Obwiniona jasno i logicznie wyjaśniała przebieg zdarzenia, przy czym treść jej wyjaśnień zgodna jest z doświadczeniem życiowym.

Zeznania R. S. (1) oraz F. S. są wiarygodne jedynie w zakresie w jakim potwierdzają oni swój udział w przedmiotowej kolizji drogowej w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie wniosku o ukaranie, a także prawidłowość poruszania się właściwym pasem ruchu. Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom świadków odnośnie odpowiedzialności obwinionej za zaistniałą kolizję, gdyż nie znajdują one potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym - w postaci wyjaśnień obwinionej oraz są sprzeczne z wnioskami opinii biegłego do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych.

Jak wynika z opinii biegłego, bardziej prawdopodobną wersją przebiegu analizowanego zdarzenia jest wersja obwinionej. Niewłaściwe oznaczenie miejsca zaistnienia przedmiotowego zdarzenia, w szczególności błędne oznakowanie poziomymi znakami drogowymi nie zabezpieczało należycie kierujących przed utrzymywaniem torów ruchu prowadzonych przez nich samochodów w bezpiecznej odległości od siebie. Na miejscu wystąpienia przedmiotowego zdarzenia brak było oznaczenia poziomymi znakami drogowymi w kolorze żółtym (nie wdrożono zatwierdzonego przez Biuro Inżyniera (...) W. projektu oznakowania poziomymi znakami drogowymi w kolorze żółtym), a oznaczenia poziomymi znakami drogowymi w kolorze białym były nieczytelne dla kierujących (na istniejące oznakowanie poziomymi znakami drogowymi w kolorze białym naniesiono oznakowanie takimi znakami również w kolorze białym). W chwili możliwego spostrzeżenia stanu zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym wynikającego z błędnego oznakowania poziomymi znakami drogowymi w miejscu zaistnienia analizowanego zdarzenia, zarówno obwiniona jak i pokrzywdzony nie mieli wystarczających warunków czasowo-przestrzennych na podjęcie manewrów obronnych umożliwiających im uniknięcie nastąpienia analizowanego zdarzenia. W tych okolicznościach nie było możliwe przypisanie uczestnikom kolizji naruszenia reguł ostrożności, gdyż nie byli oni zobowiązani do przewidywania dezorientującego oznakowania poziomymi znakami drogowymi w miejscu analizowanego zdarzenia. Dodatkowo do powstania przedmiotowej kolizji przyczyniło się zachowanie niezidentyfikowanego kierującego samochodem typu V., oznaczonego jako taksówka. Kierowca ten błędnie zinterpretował przebieg jego pasa ruchu, co było powodem, że kierujący samochodem M. i F. utrzymujący tor ruchu zgodny z wcześniej sygnalizowanym pionowym znakiem drogowym F-10 „kierunki pasa ruchu”, wskazujący dozwolone, zgodnie ze strzałkami umieszczonymi na znaku, kierunki jazdy poszczególnych pasów ruchu, nie mieli wystarczających warunków przestrzennych na zachowanie bezpiecznego odstępu pomiędzy prowadzonymi przez nich pojazdami.

Sąd podzielił wyżej przytoczone wnioski zawarte w opinii biegłego A. A.. Opinia ta została wydana na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy. Została sporządzona przez biegłego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie, osobę kompetentną i obcą dla stron oraz niezainteresowaną rozstrzygnięciem sprawy, obiektywną. W ocenie Sądu opinia biegłego jest rzeczowa, jasna i precyzyjna. Pozbawiona jest wewnętrznych sprzeczności, a płynące z niej wnioski są logiczne i spójne.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności ujawnione protokoły i dokumenty zgromadzone w aktach sprawy - nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W opisie zarzucanego wnioskiem o ukaranie czynu wskazano, że obwiniona nie zachowała szczególnej ostrożności podczas zmiany kierunku jazdy, w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z samochodem marki M., powodując jego uszkodzenie.

W ocenie Sądu analiza całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie niniejszej, nie pozwala na ustalenie, że obwiniona spowodowała zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w sposób opisany w zarzucie wniosku o ukaranie, w szczególności że nie zachowała szczególnej ostrożności podczas zmiany kierunku jazdy. Przyczyną kolizji pojazdów było dezorientujące oznakowanie poziomymi znakami drogowymi, spowodowane niewdrożeniem oznakowania zgodnego z zatwierdzonym projektem organizacji ruchu oraz zachowanie pojazdu trzeciego (niezidentyfikowanego vana), który błędnie zinterpretował przebieg swojego pasa ruchu.

Ponieważ w świetle poczynionych ustaleń faktycznych nie można przypisać obwinionej popełnienia czynu opisanego we wniosku o ukaranie, należało ją uniewinnić.

O przedmiotach zabezpieczonych w toku postępowania orzeczono w trybie art. 230 § 2 kpk w zw. z art. 44 § 5 kpw.

Kosztami postępowania Sąd obciążył Skarb Państwa (art. 119 § 2 pkt 1 kpw).